

VILÁGRÖSTÁ

Újfolyam, XVI évf. 2. sz.

A verbita missziós szerzetesek lapja

2020. nyár

„Ti vagytok
a világ
világossága”
(Mt 5, 14)

„Az Atya, a Fiú és a Szentlélek
nevében, kezdjük előlről”
Missziós levél Argentínából (2. rész)
– 6-7. OLDAL

Uram, meddig várjunk még?
Gondolatok készülétről
és felkészültségről
– 12. OLDAL

Valóban feltámadt!
Bezárt ajtók
és szeretetszolgálat
– 13. OLDAL

Egy éve Magyarországon

Négy évvel ezelőtt a tartományfőnök több ezer ember előtt felolvasta a rend római Általános Tanácsának rendeletét, mely szerint Magyarországra neveztek ki engem misszióba.

Magyarország – egy ismeretlen név a számomra. A tartományfőnök több ezer boldog ember előtt egy kihívást jelentő kérdést tett fel: „Készen állsz-e a magyarországi misszióra? Tudod-e, hogy a magyar nyelv a világ egyik legnehezebb nyelve?” Nem adtam választ, csak annyit mondtam: „Köszönöm”.

Már, majdnem egy éve Magyarországon élek. Nagyon hálás vagyok, mert ebben az időszakban misszionáriusként, papként sok tapasztalatot szereztem, és sok helyen jártam, megtanultam a magyarok szokásait, és mindenekelőtt sok emberrel találkoztam.

A találkozások során sokszor felmerült egy kérdés: „Szereted Magyarországot?” Ez egy egyszerű kérdés, de nem könnyű válaszolni rá. Ha csak azt nézem, hogy az ember boldog-e, könnyen meg tudom válaszolni: „Nagyon szeretem Magyarországot”.

De ez nem az én karakterem! Olyan ember vagyok, aki nagyon bíz az abban az elvben, hogy minden egy folyamat... beleértve azt is, amikor szeretünk valakit vagy valamit. Tehát, amikor azt kérdezik tőlem: „Tetszik Magyarország?”, általában azt válaszolom, hogy „nem tudok válaszolni erre a kérdésre”.

Lehet, hogy ma mise után találkozom valakivel, aki odaad nekem egy szelet tortát – természetesen hálás leszek, és azt mondanám, hogy a magyarok nagyon kedvesek. Szeretem

Magyarországot! De nem feltétlenül történik holnap is ugyanez. Lehet, hogy valaki megsért vagy követ dob rám. Akkor természetesen szomorú leszek vagy dühös, és nem mondhatnám azt, hogy minden magyar jó. Lehet, hogy feladnám a reményt, és írnék a provinciálisnak, hogy visszatérhessek Indonéziába.

De elmondhatom, hogy életem napjait élvezem Magyarországon. Szeretek a közösségben élni testvéreimmel, akik mindig megpróbálnak családi légkört teremteni, annak ellenére, hogy különböző háttérrel rendelkezünk. Örülök, hogy megbíznak ben-

nem, hogy tehetségemet és képességeimet másoknak át tudom adni. Ezen felül segítenek a személyiségem kibontakoztatásában és különösen a nyelvtanulásban. Szeretek megismerkedni közösségek kívüli emberekkel is, akik arra készítetnek, hogy sok mindent megtanuljak és megértsek.

Tehát nem tudok határozott választ adni arra, hogy szeretem-e Magyarországot.

Arra törekszem, hogy minden tőlem telhető megtegyek és élvezem a folyamatot. Remélem és imádkozom azért, hogy a „történet”, amelyet átélek, olyan, amely boldoggá tesz, és ezt a boldogságot meg tudom osztani mindenkiel.

Bonaventura Ngaru Wula Laba svd

VILÁGPÓSTA

A verbita missziós szerzetesek negyedéves hírlevele
e-mail: verbita@verbita.hu • honlap: www.verbita.hu
Ingyenes, katolikus kiadvány,
fenntartása az olvasók önkéntes adományaiból történik.
Isten fizesse meg a legkisebb adományt is!

Felelős kiadó: Tete Remis svd tartományfőnök
Szerkesztő: Szalontai Anikó
• Tördelés: Peidl Péter

Rendi konzulens: Chavvakula Lourduraju svd
A szerkesztőség címe: 1223 Budapest, Bajcsy-Zsilinszky u. 3-5.,
tel.: +36-30/338-3699

Nyomatás: FOCUS-PREMIER Kft.

Felelős vezető: Hlinka Zsolt

ISSN 1814-6163

Kapcsolatfelvétel és adományok:

MISSZIÓS TITKÁRSÁG

• 1223 Budapest, Bajcsy-Zsilinszky u. 3-5.

• tel.: +36-30/418-9196

www.missziostitkarsag.hu

Adományok, miseszövetségi befizetések:

10700024-69018251-51100005 (CIB)

Adományozás online: www.missziostitkarsag.hu

Kérésre csekket küldünk.

Isten hangja a járvány közepette

Ki gondolta volna, hogy a Vuhanban kitört COVID-19 járvány Európát is megrázza, hogy a járvány az egész világon végigsöpör. De sajnos, itt vannak a látható következmények, melyeknek tanúi vagyunk.

Óriási károkat, egészségügyi és gazdasági válságot okoz ez világszerte. A XXI. században, amikor mindenki biztonságban érezte magát, minden szinte tökéletesen haladt előre, senki sem gondolta, hogy egy ilyen váratlan világválság is jöhet.

A globális növekedés elképzelhetetlen mértékű volt. Az üzleti világ olyan versenyeket látott, amelyhez hasonlót eddig soha. Úgy tűnt, minden halad, nincs mitől félni és tartani. Ezután láttuk, hogy a vírus terjedésével az élet megállt, a kereskedelem lelassult, munkahelyek szűntek meg, minden bizonytalanná vált. Maga az élet vált szokatlanná. Nagy félelem lépett az emberek, a családok és a munkahelyi közösségek életébe.

Engem mindez arra a történetre emlékeztet, amikor korának legnagyobb utasszállító óceánjárója, a Titanic elsüllyedt. Az elsüllyeszthetetlennek tartott hajó rekeszes hajótörzssel rendelkezett, ennek ellenére már a legelső útján elsüllyedt, miután jéghegynek ütközött 1912. április 14-én.

A járvány kitörését korunk egyik legnagyobb szerencsétlenségének nevezhetjük. Számtalan kérdés merül fel.

Hogy történhetett meg? Mi okozta a járványt? Ki a felelős? Miért történt meg? Lehet, hogy sokáig kell várunk, hogy megkapjuk a kielégítő válaszokat, és talán sok kérdésünkre nincs válasz. De egy dolog biztos: Isten a nehézség közepette is szól hozzánk, a legrosszabb és legdurvább eseményeken keresztül is üzen nekünk.

Vajon most mit üzen? Azt, hogy az út, amelyen haladunk, nem jó felé visz. Itt az ideje, hogy megálljunk, körülnézzünk, mint amikor stop táblához érkezünk az úton. Nézzünk jobbra és balra, döntjük el, merre kell haladnunk. Válasszuk a helyes irányt! Isten azt üzeni nekünk, vigyázzunk egymásra, szánjunk kellő időt a szeretteinkre, embertársainkra, gondoskodjunk a rászorulókról, segítsünk a szegényeken, buzdítsuk és bátorítsuk az elhagyatottakat és magányosokat. A vilá járvány ideje alatt az emberek összefogtak, és sokkal emberibbé vált a világ. Hiszen a vírus mindenkit egyformán érint.

Isten azt is üzeni nekünk, hogy vigyázzunk a környezetünkre, vigyázzunk a teremtett világra. Ha figyeltünk, tapasztalhattuk, hogy az elmúlt két-három hónap során világszerte sokat javult a levegő minősége a nagyvárosokban, amire nagy szükség volt már. Ez a kijárási tilalomnak, illetve korlátozásoknak köszönhető. Igaz, Isten erélyesen szól hozzánk ezzel az eseménnyel.

Most, a járvány ideje alatt többen fordulnak a Jóistenhez, többet imádkoznak az emberek családi körben, az otthonukban. Nem lehetett nyilvános misékre menni, viszont az otthonokban imahelyek jöttek létre. Isten, aki sokáig hajléktalanként vándorolt, család nélkül, végül helyet talált több családnál is. A vilá járvánnyal a Jóisten figyelmeztetett, hogy többet imádkozzunk, és nem csak a bajban, hanem mindig, hogy ápoljuk a szoros kapcsolatot Isten és ember között.

Továbbra is szüntelenül imádkozunk kell, hogy a járvány megszűnjön!

Tete Remis svd
tartományfőnök

Hivatásgondozás

... Isten álma rólad.
... Isten ajándéka neked.
... Isten útja hozzád
– és rajtad keresztül
a világon mindenkihez.

Mawasal M'bela Fabien svd atya

• hivas@verbita.hu • +36 30 479 1620

Missziós barátok találkozója

a Szent Arnold Lelkigyakorlatos Házban,
Budatétényben

- **2020. JÚNIUS-AUGUSZTUS**
Nyári szünet
- **TALÁLKOZUNK SZEPTEMBER 27-ÉN**
- 17.15 – szentségimádás és gyónási lehetőség
- 18.00 – szentmise • 19.00 – előadás
- 20.00 – agapé, kötetlen beszélgetés

„Hogy országunk újra keresztény legyen”

Búcsú Gaál Jenő atyától

Gaál Jenő svd 2020. március 27-én reggel visszaadta lelkét az Úrnak.

Jenő atya Kemenesmagasiban látta meg a napvilágot 1929-ben szegény iparoscsaládban. Négy éves volt, mikor édesapja meghalt. Mivel édesanyja nem tudta négy gyermekét eltartani, Jenő bátyjával, Istvánnal együtt nevelőszülőkhöz került Sorkifaludra.

A verbiták *Kis Hitterjesztő* című újságjának hatására az elemi iskola elvégzése után, 1940-ben jelentkezett Kőszegre, a Szent Imre Misszióházba. Mint a többi verbita növendék, ő is a bencések helyi gimnáziumába járt 1949-ig. Közben, 1944–46-ban elvégezte a noviciátust. 1949 januárjában az elöljárók döntése értelmében többedmagával elhagyta az országot. Mivel Ausztria keleti része orosz megszállás alatt volt, tovább kellett menekülnie. A németországi Szent Ágoston Misszióházba ment, ahol a társaságnak szintén volt főiskolája. Itt végezte el teológiai tanulmányait 1949 és 1954 között, és itt szentelték pappá 1954. augusztus 28-án.

Tanulmányai után Argentínába kapott missziós kinevezést, de az ottani bizonytalan politikai helyzet miatt néhány hónappal később a szomszédos Paraguayba küldték, ahol aztán harmincnégy évig szolgált. A hagyományos lelképásztori tevékenység mellett ő lett az akkor megalakult paraguayi verbita rendtartomány gazdasági vezetője. Paraguayban a missziósok többek között létrehoztak egy mezőgazdasági főiskolát és kutatóintézetet. Itt volt elsőként az országban mezőgazdasági képzés lányok számára, és még egy vízerőművet is létrehoztak az áramellátás biztosítására.

A rendszerváltáskor a rend általános elöljárója felkérte Jenő atyát, hogy jöjjen haza Magyarországra újraalapítani a magyar provinciát. Isten terveinek megvalósításán akart munkálkodni,

ahogy ő mondta: „Paraguay csak előkészület volt számomra arra, hogy meg tudjam oldani a Magyarországon rám váró feladatokat. Amit ott tanultam, azt alkalmaztam itthon.”

A tartomány megszervezésének, a misszióházak visszaszerzésének, valamint felépítésének nagy feladata után meg kellett találni újra a társaság hivatását is hazánkban. Ezt így foglalta össze: „A cél az volt, hogy az országunk újra keresztény legyen. Ebbe akartuk minden energiánkat befektetni.”

A megoldást a Cursillo mozgalom hazai felépítésében és terjesztésében látta, amivel már Dél-Amerikában megismerkedett. Hatására a Cursillo robbanásszerű fejlődésnek indult Magyarországon, tízezrek vettek rajta részt nemcsak Kőszegen és Budatétényben, hanem Győrben, Tihanyban, Veszprémben és még sok más helyszínen. Több egyházmegyes pap és rengeteg civil hívő kapcsolódott be ebbe a tevékenységbe. Ehhez kapcsolódott később a nyári papi lelkigyakorlatok szervezése is, amely később civileknek tartott lelkigyakorlatokkal bővült. A lelkes cursillisták hatására azután a mozgalomnak több

„gyermeke” is született, így a Mária Rádió, valamint a Mária Út.

Jenő atya hivatali feladatai befejeztével, idős kora ellenére is tovább foglalkozott a mozgalom tagjaival, illetve lelképásztori feladatokat is vállalt. „Gondoltam: egy plébánián talán még hasznossá tudom tenni magam. Így kerültem vissza Sorkifaludra, gyerekkorom színhelyére.”

2019 végén azonban be kellett látnia, hogy már ez is nehéz számára. Súlyosbodó betegsége miatt ekkor már állandó ápolásra szorult. Így adta vissza lelkét az örökké nyughatatlan Gaál Jenő atya Teremtőjének.

Tóth Zoltán svd

Isten első teremtménye

Gondolatok a világosságról

„Isten szólt: »Legyen világosság«. És lett világosság.” (Ter 1,3) Egyik alapvető dolog az ember számára a fény. Hiszen jobban szeretjük a világosságot, mint a sötétséget. Minden nap életünkben sokszor használunk erre utaló kifejezéseket. Például: nem világos (nem értem); majd erre fény derül; kisüt a nap... Mi lenne, ha néhány napig nem lenne fény? Nagyon vágyunk a világosság után. A sötétség is a világosság hiányából fakad.

Eszembe jut egy történet. A csatában egy király legyőzte az ellenfelét, és egy embert foglyul ejtett. Bezáratta egy föld alatti, sötét szobába. A jó szándékú király megparancsolta, hogy adjanak az embernek enni-inni mindennap. Pár nap elteltével a fogoly mégis nagyon legyengült. Hírt adtak erről a királynak, és ő megparancsolta, hogy kérdezzék meg a fogolytól, mire van szüksége. A fogoly ezt válaszolta: „Egy kis fényre”. Erre egy lyukat csináltak a falba, és az azon beszűrődő fény erőt

és reményt adott az embernek. Újra erőre kapott.

Valóban, a fény reményt és jövőt ad. Ez a fény nem más, mint maga Isten. Ezért is az első teremtménye a világosság, mert ő maga a fény. Isten „megközelíthetetlen világosságban lakik” – írja a Szentírás (1Tim 6,16). Az Ószövetségben sokszor fényként jelenik meg Isten, mint az égő csipkebokorban. Jézus magáról, mint a világ világosságáról beszélt. Ez is van írva: „A világosság eljött a világba, de az emberek jobban szerették a sötétséget, mint a világosságot, mert a cselekedeteik gonoszak.” (Jn 3,19) Minden világvallás a világosság fogalmát Istenre utaló jelképként használja. Sokszor hallunk a megvilágosodásról. A megvilágosodott ember az, aki olyan lelki mélységet élt át, hogy látja a valóságot, ami megszabadítja őt a valótlanságtól.

Aki Jézust követi, nem marad sötétségben, hanem mindig rátalál a világszóra. Számunkra, keresztények

számára ő a világosság. A világosság gyümölcse az igazság, s az igazság szabaddá tesz. Hogy megismerjük az igazi világosságot, az Ige világosságát, nekünk adta tanítását, az ő igéit. Az Ige világosság, amely megszünteti a tudatlanság homályát, és az igazi látás képességével ajándékoz meg. Ehhez nap mint nap olvasni és a szívünkben forgatni kell Isten igéjét.

Ha egy beteg ember mellett ott van a gyógyszer, az még nem gyógyítja meg. Ki kell nyitnia a dobozt és be kell vennie azt a gyógyszert. Nem elég, hogy ott van a házban a Biblia, az nem távolítja el a sötétséget. Ki kell nyitni, belőle kell „enni” és „inni” – táplálkozni –, és akkor lépésről lépésre eltávolodik a bennünk lévő sötétség, és egyre világosabbá válik előttünk az Istenhez vezető út.

Ez sok évvel ezelőtt alapító atyánkban, *Janssen Szent Arnoldban* is tudatosult. Ezért így imádkozott: „Az Ige világossága és a kegyelem *Lelke* elől hátráljon meg a bűn sötétsége és a hitetlenség éjszakája.

Jézus rólunk is azt mondta: „ti vagytok a világ világossága” (Mt 5,14). A világosság misszionáriusai vagyunk a világban.

Benvin Sebastian svd

„Az Atya, a Fiú és a Szentlélek nevében, kezdjük előlről”

Missziós levél Argentínából (2. rész)

A püspök úr a szomszéd városban volt bérmálni, és annak végeztével, Iguasuba visszafelé menet, megállt Bernardo de Irigoyen-ben, ahol 2014 februárja óta szolgálok. Előző levélben meséltem a Szent Rita-kápolnáról, ami a főút mellett van. A püspök úr oda ment be; a káplán éppen misézett. A hívek észrevették, és rögtön sms-ek özöne jött nekem: jöjtek, mert itt a püspök. Hanyatt-homlok rohantam a kápolnába, ám addigra a püspök már köszöntötte a híveket, és ők haza is mentek a mise végeztével. A püspök körbenézett, nagyon tetszett neki a kápolna, főleg az oltár, mert azt is márványhatású járólappal borítottuk. Kérdezte, hol lesz a plébániaépület? Mondtam neki, de hát ez csak egy kápolna, három sarokkal arrébb, ott a plébánia, ahol lakom. Á, nem, ez plébánia lesz – mondta, anyyira megdetszett neki.

Érdekes, hogy a kápolna éppen ott van, ahol a 101-es út kezdődik, ami bevezet Iguasuba, a püspöki székhelyre. Az út mentén van még hét, nyolc kápolna. A másik irányba a 14-es út vezet, arra is van még nyolc kápolna, plusz a plébánia. Ketté lehetne „vágni” a falut, és akkor egyszerűen az egyik oldal az egyik, másik a másik plébániához tartozna.

Az volt a püspök atya kérése tehát, hogy építsünk plébániaépületet. Szívesen, mondtam, de akkor el kell adnom a kocsit, amit a plébánia számára vásároltam, annak az árából föl tudom húzni az épületet. Számításaim nem csaltak volna, hogyha nem olyan furcsa a peso és a dollár árfolyama: egyik hétről a másikra változott. Ezzel egyidőben megugrottak az építőanyagárak, így már nem volt olyan könnyű az ügy.

A régi plébános, egy német missziós atya, elég sok németországi adományt kapott, amiből épített egy-két épületet a plébánián kívül, többek között egy

kisebbsajta öregek otthonát is. Viszont fenntartani már nem sikerült, üresen állt, amikor én ideérkeztem. Egy hajléktalan néni lakott benne, aki mentális problémákkal is küzdött. Addig jártam utána, amíg kiderítettem, hogy egészen jómódú rokonai laknak itt, a faluban, akikkel felvettem a kapcsolatot, és el is vállalták, hogy magukhoz veszik a nénit.

Kitakarítottuk szépen ezt az épületet, albérletbe adtuk. Megkérdeztem a püspök atyát, mi lenne, ha nem a templomudvaron lenne a plébánia, hanem két sarokkal odébb. Beleegyezett. Beszéltem az albérlőkkel, hogy ha a püspök atya papot küld ide – egy jó fél év múlva –, akkor szükség lesz a lakásra. Mondták, hogy minden gond nélkül átadják.

Időközben felszenteltek egy fiatal papot, aki helyettesített, amíg Magyarországon voltam három hónapig, és elkezdte megismerni a plébániát. Azt gondoltam, ő lesz az új plébánosa a Szent Rita-templomnak. Igen ám, csak mivel verbita szerzetes vagyok, nemcsak a püspök szava érvényes itt, hanem a provinciális is. Ő úgy látta jónak, hogy

ne legyen kettéosztva a plébániánk, hanem maradjon minden, ahogy van, egy plébániatemplom, egy plébániaépület és tizenhat kápolna. Egyelőre tehát a Szent Rita kápolna maradt, és majd valamikor, amikor az egyházmegyének lesz elég papja és a verbiták is úgy gondolják, hogy már nincs itt ránk szükség, akkor lesz a plébánia megosztása.

Januárban történt egy nagyon kedves dolog: meglátogattam Magyarországról öcsém egyik munkatársa, Norbi. Öcsém hentes, és elmesélte a munkatársának – akiről kiderült, hogy mesterszakács –, hogy ő járt Argentínában és a testvére ott kint pap. Norbit nagyon érdekelte a misszió, hogy milyen Argentína, és milyen itt a marhahús. Az öcsém mondta neki: menj ki, és nézz szét. Ő pedig kapva kapott az alkalmon.

Pont akkor érkezett, amikor a szokásos éves lelkigyakorlatot tartottam a plébánián, amiben mindig nagy segítségemre van egy argentin missziós közösség, a Roca Viva (Élő Szikla), akik az Andokban laknak, de minden évben legalább két hetet itt vannak a plébá-

Csoportkép a keresztelő után

niámon. Megbeszéltem Norbival is, hogy ha kijön, fizetést nem tudok adni, de minden kívánságát teljesítjük, cserébe annyit kérek, hogy segítsen főzni. A szolgáló csoportnak olyan magyaros ízeket tudtunk bemutatni, amik elbűvölték őket, emellett megismertettük őket a hidegkonyha rejtelmeivel. Sonkatekercs, franciasaláta, kaszinótojás... Amikor meglátták, azt hitték, hogy nem is igazi.

Norbi nem volt megkeresztelve, de volt hite. Komoly szívbillentyű problémája van. Elmesélte, hogy bármikor meghalhat, sőt, kiderült, hogy a műtőasztalon már egyszer meghalt, de visszahozták. Kezdett összeállni bennem a kép: ő most azon gondolkodik, hogy megkeresztelkedik, akkor azért segített a Jóisten neki kijönni ide, hogy ez megtörténjen. Van, hogy meghívok valakit, de annyi akadály adódik, hogy nem tud aztán kijönni az illető. Őnála meg minden egybeesett, tényleg, mintha angyalok hozták volna. A Roca Viva közösséget és az itteni karizmatikusokat is kértem, imádkozzanak erre a szándéokra, hogy ez az áldott jó szakácsember gondolkodik rajta, hogy megkeresztelkedik. Kedvező imaválaszok jöttek. A keresztelés előtt is imádkoztunk, felnyitottuk a Bibliát – éppen Lázár feltámasztásánál nyílt ki. Leesett az állam. Mondtam: Istenem, ha ennyire nyilvánvaló az ügy, akkor nincs mese, meg kell keresztelni. Így is

történt, egy hét múlva pedig elsőáldozó is lett. Azt is mondhatjuk, ez a lelki gyakorlat valóban sikeres volt: volt egy igazi megtérőnk.

Március 15-e körül kihirdették nálunk is a karantént, nem nagyon mehetünk sehova. Elkezdődtek a virtuális misék. Az első nagyon furcsa volt, még életemben nem tartottam úgy misét, hogy nem volt velem szemben senki, csak a telefonom kamerája. Este fél nyolckor kezdtem a liturgiát, már sötét van akkor. Még soha nem csináltam ilyet, nem volt gyakorlatom, így a telefon hátsó kameráját irányítottam magamra, tehát nem láttam a képernyőt. Már megvolt a prédikáció, kezdtem az adományokat felajánlani, amikor valaki dörömbölt az ablakon: jaj, jaj, atya, állj meg. Azt hittem, hanyatt esek, kijárási tilalom van, besötétítés, mit akar itt ez az ember... Azért jött, mert már fél órája megszakadt az adás, nem lehetett látni a misét. Kiderült, az összes többi videókapcsolatot le kell állítani, hogy ne zavarja az adatforgalmat, úgyhogy kikapcsoltam a tabletet, a számítógépet, mindent. Ekkor jöttem rá arra is, hogyha megfordítom a telefont, a szemben lévő kamera tudja fogni az adást, és akkor még látom is magamat, hogy épp van-e kapcsolat. Életemben másodszor esett meg, hogy egy liturgiát újra kellett kezdenem, de nem lett érvénytelen, mert még nem volt meg a konszekráció. Na, akkor – mondtam –

az Atya, a Fiú és a Szentlélek nevében, kezdjük előlről.

Sokat fejlődtem a médiatechnológia szakterületén. Bevitettem a kápolnába a laptop hangszóróit, a tabletet, még egy okostelefont, valamint a régi cd-lejátszómat, mert arra lehet rákötni külső hangforrást. Először élő zenét szerettem volna a misén. Azt találtam ki, hogy a mise alatt Whatsapppon felhívom a Roca Viva közösséget, akik énekelnek, gitároznak, és kihangosítom őket. Nem működött jól sajnos, mert az internetkapcsolat sokszor megszakadt. Kértem, hogy vegyék fel az énekeket, küldjék el hangfájlban. Szétbontottam a liturgia részei szerint, és a megfelelő időben bekapcsoltam az énekeket a mise alatt. Aztán tovább fejlődünk: Whatsapppon csoportos hívásokat hoztunk létre a falun belül, így lett narrátor a misén. (Itt, Argentínában a miséken van valaki, aki előre mondja, hogy most a liturgiának melyik része következik.) A csoportos hívásba bekapcsoltunk egy énekes, gitáros hölgyet is. A szentmise alatt tehát megy a zene, megy a narráció, mindenki van hangosítva, a liturgiát pedig közvetítjük a Facebookon – egészen közösségi mise hangulat van. Meglepően sokan „vannak” a misén, vagyis követik a közvetítést, 240 fő is volt egyszer. És mivel Facebookon nagyon könnyű elérni egy videót, 1500–2000 kilométerről is „jönnek” hívek a misére.

Varga János svd

Missziós Miseszövetség

A miseszövetség tagjaiért a verbita atyák az egész világon naponta 7 szentmisét mutatnak be. Személyenként egyszer **7000 Ft** a tagsági díj.

JELENTKEZÉS:
www.missziostitkarsag.hu/miseszovetseg
 +36 30 418 9196

Tanúságtételek a Miseszövetségről

A verbiták évtizedek óta terjesztik és hirdetik a miseszövetséget, mint egy kegyelemforrást, amivel meg tudjuk ajándékozni egymást, szeretteinket. A szentmiseáldozatnak végtelen, kimeríthetetlen forrása van. Különösen a Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszus évében szeretnénk ezt a kegyelmi forrást elmélyíteni és megerősíteni. Ezért kérjük a testvéreket, akik késztetést éreznek rá, névvel vagy név nélkül, küldjenek számunkra rövid tanúságtételeket, eseményeket, melyek megtörténtek a miseszövetségi tagság hatására, családi vagy ismerősök körében! Ezt mi, verbiták, különböző fórumokon megosztjuk, hogy ily módon is tudjuk közösen építeni Isten Országát. A tanúságtételeket a már ismert elérhetőségeken tudják elküldeni számunkra.

Gyufaszál Isten kezében

A Szereteláng misszionáriusai

Kindelmann Károlyné, Szántó Erzsébet hatgyermekes édesanya 1962-től haláláig, 1985-ig, kapott üzeneteket az Úr Jézustól és a Szűzanyától a Szeretelánggal kapcsolatban, melyeket lelki naplójában jegyzett föl. Ő kapta meg elsőként magát a Szereteláng kegyelmét is, amelyet a Szűzanya 1962. április 13-án a következő szavakkal adott át neki: „Leányom, vedd e lángot, ez Szívem Szeretelángja. Gyűjtsd meg vele a tiédet és add tovább.”

Ő nem csak szavaival, hanem egész életével, imáival, áldozataival, munkájával és szenvedéseivel igyekezett továbbadni a Szűzanya szeretetének lángját, hogy az minél több ember szívében kigyulladhasson, és égi édesanyánk kívánsága szerint futótűzként terjedhessen. Ő volt tehát a Szereteláng első misszionáriusa.

Az Úr Jézus ezt így fogalmazta meg: „Kicsiny eszköz, gyufaszál vagy az én isteni kezeimben. Meggyulladtál, mert én akartam, és gyújtani fogod az egész világot, mint egyetlen szál gyufa, mert ezt az Isten akarja. Mondom, egyetlen szál gyufával lánggra lobbantom milliók lelkében Anyám Szeretelángját.”

Ez azóta meg is valósult. Erzsébet asszony lelki naplójára *Erdő Péter* bíboros 2009. június 5-én egyházi jóváhagyást adott, valamint az Esztergom-Budapesti Főegyházmegyében megalapította a Mária Szeplőtelen Szívének Szeretelángja Mozgalmat. A lelki naplóban foglalt üzenetek, az Úr és a Szűzanya tanításai alapján valóban világméretű lelkiségi mozgalom bontakozott ki. Ez a magyar eredetű lelkiségi mozgalom immár mind az öt földrészen, mintegy hetven országban elterjedt. A lelki naplót, illetve annak kivonatát már huszonhat nyelvre lefordították.

Kínai nyelvre a verbita szerzetes, *Zsoldos Imre* atya, a tajvani egyetem 2009-ben elhunyt professzora fordította le 1980-ban. 2008-ban arról számolt be, hogy Tajvanban igen nagy az érdeklődés a Szereteláng mozgalom

iránt, akkor már több mint ötvenezer példányban osztották ki a naplót.

Zsoldos Imre atya így vall a Szereteláng üzenetek kiválasztottjával való találkozásáról: „25 éves misszionáriusi munkám után féléves európai szabadságra érkeztem. Rómában több hónapos magas szintű hittudományi továbbképzésen vettem részt. Ezután magyar hazámban töltöttem egy hónap szabadságot. Ekkor találkoztam a Szereteláng kiválasztottjával, Erzsébet asszonnyal a pesthidegkúti, maga építette kis otthonában, a Harmatcsepp utcában. Még a római kurzust is felülmúló volt a vele való 4 órás beszélgetésem. Tőle kaptam többet, nem pedig a »fejtágító« és éles ellentmondásokat kiváltó hittudósoktól. Lefordítottam kínaira is a Szeretelángot, és értelmekkel megmagyarázhatatlan, hogy a több kiadást elért könyvecske nyomán 1990-ben is folyamatosan növekszik azoknak a kínai keresztényeknek a száma, akik ennek a szeretelángos magyar misztikusnak gyakorlati közlései szerint rendezik át mindennapos hitéletüket... A misszionárius ereje, munkaenergiájának a forrása a Krisztus-misztika és a Mária-misztika.”

A Krisztus-misztika és a Mária-misztika valóban a Szereteláng lelkiségének a lényege: Szűz Mária által közelünk Jézushoz, s vele az Atyához, a Szentlélek erejében.

De mi is a Szereteláng? A Szűzanya szavai szerint: „Szívem Szeretelángja maga Jézus Krisztus.” S mivel a három isteni személy szeretete egymástól elválaszthatatlan, a Szeretelángban benne foglaltatik mind az Atya, mind a Fiú, mind a Szentlélek szeretete, melynek isteni tüzevel az Ige megtestesülése óta együtt lobog a Szűzanya szeretetének lángja is. Ezt az isteni Szeretelángot szeretné kiárasztani a Szűzanya a mai időkben – „az elhatalmasodott bűnök ellen túláradó kegyelemként” – az egész emberiségre, hogy gyermekei szívét az Isten- és emberszeretet tüzeire gyullassza. Így akar minél több lelket megmenteni az örök életre, és az életszentségre, az Úr Jézussal való mély, bensőséges egyesülésre elvezetni. Ez a Szereteláng két fő célja, s ebben kéri a mi segítségünket, együttműködésünket is égi Édesanyánk: „Én egy új eszközt adok a kezetekbe: ez Szívem Szeretelángja. Szeretelángom által, melyet most bocsátok a Földre, a kegyelmi idők eddig még soha nem ismert korszaka kezdődik. Légy hű segítőtársam!”

De hogyan is tudunk segíteni neki? Erre is választ ad: „Áldozat, imádság! Ez a ti eszközötök a lelkek megmentésére.” S a megszentelődésünkért mit te-

Zsoldos Imre svp a tajvani vezetőkkel Máriaremetén, 2008-ban

hetünk, abban hogyan segít a Szereteláng kegyelme? Az Úr Jézus a vele való bensőséges egyesüléshez egy gyönyörű imádságot tanított Erzsébet asszonynak, s kérte, hogy ezt gyakran imádkozza, sokat elmélkedjen róla és élje meg.

Lábunk együtt járjon, kezünk együtt gyűjtsön,

szívünk együtt dobbanjon, bensőnk együtt érezzen,

elménk gondolata egy legyen, fülünk együtt figyeljen a csöndességre,

szemünk egymásba nézzen és tekintetünk összeforrjon,

ajkunk együtt könyörögjön az Örök Atyához irgalomért. Ámen.

Még arra kérte, hogy önzése szűnjön meg benne teljesen. „Neked csak Én legyek! Ez az igaz életed. Ne gondold ezentúl magadra. Én betöltöm lelked hiányosságát kegyelmeimmal, te meg engedd át magad úgy, hogy élsz még, de már én élek benned, s te általam élsz.” S valóban, ez az életszentségitka, ahogy ezt Szent Pál is megfogalmazta. Ehhez nyújt nagy kegyelmi segítséget a Szereteláng kiáradása.

Hogy mily fontos égi Édesanyánknak Szeretelángja elterjedése, a következő üzenete is jelzi: „Szívem Szeretelángjának kegyelmi hatását minden népre és nemzetre kiterjesztem, a meg nem kereszteltekre is. Azt akarom, ahogy nevemet ismerik a világon, úgy ismerjék meg Szívem Szeretelángját is, mely csodákat tesz a szívek mélyén.”

Mivel tehát ez egy egész világra szóló missziós munka, apostolkodásra

és missziós lelkületre is szükség van hozzá. A Szereteláng lelkiségében a Szűzanyával való bensőséges kapcsolat által közeledünk az Úr Jézushoz, s így munkálkodunk a lelkek megmentésén: imádság, áldozat és apostolkodás révén.

A Szereteláng kegyelmi hatása általában a következőképpen működik: a Szűzanya először minket kíván a bűnbánatra, a megtérésre és az igaz élet útjára vezetni e kegyelem által, s a szeretet ösvényére irányítani. Ezután pedig küld bennünket, hogy imáink, áldozataink, és tanúságtévő jó példánk által másokat is a megtérés útjára segítsünk. Missziós feladatunk, hogy embertársainkat hívjuk a Szűzanyához, Ő pedig anyai szeretettel Jézushoz vezet mindnyájunkat Szeretelángjának túlradó kegyelmei által.

Jelenleg hárman vagyunk a Szereteláng közösségben, akik Istennek szentelt életet élve törekszünk követni az Úrnak és a Szűzanyának a lelki naplóban adott tanításait és Erzsébet asszony életpéldáját, megvalósítani missziós feladatát: *Szöllősi Ildikó, Baranyai Boróka* és jómagam, *Menkő Ágnes*. Több mint tizenöt évet éltünk már hárman együtt Máriaremetén a Szent József-házban, ami jelenleg a Szereteláng mozgalom központja.

Az imádságos, engesztelő élet mellett lelkinapok, lelkigyakorlatok keretében igyekszünk megismertetni másokkal is a Szereteláng kegyelmét. Gyakran tartunk imaórákat, imanapo-

kat, szervezünk zárándoklatokat, hogy a résztvevők is megtapasztalják a Szeretelángban rejlő kegyelmi erőt.

Ildikó angol és német nyelvtudása révén a külföldi szeretetlángos testvéreket vezeti, terjeszti a Szeretelángot, valamint Ausztriában segít egy Szereteláng közösség alapításában. Boróka sekrestyés egy budapesti plébánián, Rákospalotán és az Uzsoki Utcai Kórház betegeit látogatja hetente egy alkalommal. Én egy 95 éves atyát ápolok. Borókéval közösen látjuk el feladatainkat, ha kell, tudjuk egymást helyettesíteni mind a két szolgálatban. Én egy idősothtonba járok még áldoztatni, illetve szükség szerint a környékünkön. Az idősekkel beszélgetek, imádkozunk, és mindig nagyon hálásak, hogy elviszem hozzájuk a feltámadt Urat, az Élet Kenyerét. Nagyon áldott szolgálat ez. A szentmisén való közös részvétel mellett együtt imádkozzuk a zsolozsmát, a rózsafüzért, emellett egyénileg és közösen is tartunk szentségimádást.

Arra törekszünk, hogy a Mennyei Atya végtelen szeretetét, amely ott lángol Jézus Szívében és a Szűzanya Szeplőtelen Szívében, befogadjuk, hogy lángra lobbantsa a mi szívünket is, és ezt a lángot igyekszünk továbbadni közösségben élve, de ki-ki ott is, ahová a gondviselés küldi. Ezzel Jézus kívánságát is teljesítjük: „Azért jöttem, hogy tüzet gyűjtsak a földön. Mi mást akarnék, mint hogy lángra lobbanjon?” (Lk 12,49) Ebben segít bennünket a Szűzanya Szeplőtelen Szívének Szeretelángjával, melyről azt mondta: „Ilyen hatalmas kegyelmi erőt még nem bocsátottam rendelkezésekre, mint most: Szívem Szeretetének lobogó Lángját.”

Hálásak vagyunk az Úrnak, hogy megismerhettük a Szűzanya Szeretelángját, s szeretnénk, ha mások is megtapasztalhatnák ezt a nagy kegyelmi ajándékot. Így akarunk mi is a Szereteláng misszionáriusai lenni, hogy elvigyük ezt a lángoló isteni szeretetet, örömet és békét oda, ahová az Úr küld minket nap, mint nap.

„Szűzanyánk, áraszd Szeretelángod kegyelmi hatását az egész emberiségre, most és halálunk óráján. Ámen.”

Menkő Ágnes

Jézussal semmi sem lehetetlen

Beszélgetés Fábry Kornél atyával

Fábry Kornél, aki jelenleg a Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszus Általános Titkárságának főtárgya, nem azok közé a papok közé tartozik, akik pályaválasztásuk során azonnal és egyértelműen hallották azt a bizonyos hívást. Kalandor élethelyzetek, iskolák és hivatások sora előzte meg a végső és egyértelmű elhatározását. A sok életcél és kipróbált lehetőség valahogy észrevétlenül mégis egy irányba mutatott. Végül az isteni gondviselés egy Fülöp-szigeteki út során tette egyértelművé számára, mi az ő küldetése.

– *Gyermekként, hogy élte meg a válást, a kereszténységet?*

– Katolikus, keresztény családban nőttem fel négy testvéremmel együtt. Minden vasárnapunkhoz hozzátartozott a szentmise. Gyerekkorunkban minden este, majd később leginkább adventben együtt imádkoztunk. Ugyanakkor gyerekként sok áldozattal is járt például a vasárnapi mise. Emlékszem, nagyon hideg volt a templom és nem is nagyon kötött le mindaz, ami ott zajlott. Az identitásom kialakulásához nagyban hozzájárul szüleim példája. Nekem nem az iskola volt a második otthonom, ahogy annak idején sokszor emlegették. A hittanos közösség sokkal fontosabb volt számomra. Ott tudtuk megélni a közös hitet, szemben az akkori rendszer hazugságaival. Úgyhogy sokat köszönhetek szüleimnek és a családnak a hit terén.

– *Isten mikor volt először hatással az életére?*

– Az első tudatos döntésem az volt, amikor elhatároztam, hogy szeretnék elsőáldozó lenni. A mindennapi ima és a vasárnapi mise része volt az életemnek. 20 éves koromban bérmálkoztam és 22 éves koromban tapasztaltam meg Isten feltétel nélküli szeretetét. Feltettem magamnak a kérdést: hol vannak azok a csodák, amik kísérték az apostolok igehirdetését? Jézus egy egyházat alapított, amit azóta is ugyanaz a Szentlélek vezet. Ebben az egyházban élek. Így kezdtem el keresni, és jutottam el egy lelkigyakorlatra, ami alapvetően megváltoztatta az életemet. Ez volt a Szentlélek Szeminárium, vagy más néven Élet a Lélekben szeminárium. Itt tapasztaltam meg Isten végtelen szeretetét, és ezután kez-

dődött el a csodasorozat az életemben. Egy életre szóló kaland indult el, ami azóta is tart.

– *Hogy került a Piarista Gimnáziumba?*

– A bátyám is odajárt már korábban és több unokatestvérem. Egyházi iskolába szerettem volna menni. Akkoriban összesen hat egyházi főgimnázium volt az országban és csak egy Budapesten. Erős iskolának számított, ahova szívesen jelentkeztem. Nem is bántam meg, bár nem mindig volt könnyű. Ha csak a jegyeimet nézem, az általános iskolához képest az átlagom egy jeggyel rosszabb lett, sokkal több tanulással.

– *Iskolai éve alatt mi szeretett volna lenni?*

– Keresztanyám javaslatára, és mivel jól ment a matematika és a nyelvek, a vendéglátóipari főiskolára jelentkeztem. A célom az volt, hogy szállodaigazgató legyek. A felvételin hallottam Isten hangját: nem ide akarlak. Második helyre beírt agráregyetem sem volt a végleges helyem. Akkor már tudtam, hogy tanítani, nevelni szeretnék. Ezért felvételiztem az ELTE francia szakára, ahova két évig jártam.

– *Miért váltott a teológiára?*

– A francia szak eszköz volt ahhoz, hogy gimnáziumban taníthassak, de főleg, nevelhesek. Az egyetem második éve alatt végeztem el a korábban említett lelkigyakorlatot. Ebben három dolog is nagyon fontos volt. Az életgyónás, amire két hétig készültem; öt oldalt teleírtam az addig elkövetett bűneimmel. A másik, az ima a lélekáradásért, ami nagyon meghatározó volt. Isten betöltött az ő szeretetével. A harmadik, annak felfedezése, hogy

Isten legnagyobb ajándéka saját maga. Az Oltáriszentségben Jézussal egyesülünk. Ettől kezdve kezdtem minden nap szentáldozáshoz járulni.

Jártam olyan szentmisére, ahol rajtam kívül négy-öt idős néni volt és az atya sem volt már fiatal. Minden nap ugyanaz volt az evangélium, mert már nem látott jól. De a lényeg, hogy az ő szavára is az Úr Jézus közénk jött az Oltáriszentségben és áldozhattam. Ez mindennél többet ért. Innentől kezdve sokkal kevésbé számított, hogy milyen a mise, ki tartja, kik vannak ott, vagy, hogy milyen az ének, mert a Jézussal való találkozás lett mindennek a csúcsa. Azt szoktam mondani, hogy a főnyeremény a lényeg, nem az, aki átadja. Az Isten utáni vágy és az ő megismerése vezetett tovább a teológia felé. Ekkoriban kezdtem az Egyetemi Lelkészségre is járni szerdán és péntek reggel misére. Jó volt látni, hogy száz fölött is voltunk ott péntekenként.

– *Hogy került a Fülöp-szigetekre?*

– Pákozdi István atya, az egyetemi lelkész egy novemberi napon megkérdezte: tudok-e valakit, aki beszél angolul és kimenne egy ifjúsági fórumra Manilába január 5. és 15. között. Az első gondolatom az volt, hogy nincs olyan egyetemista, aki ebben az időpontban bármire is ráérne. Otthon megnéztem, hol is van Manila. A Fülöp-szigetek fővárosa – rögtön nagyon vonzó lett, úgyhogy vállalkoztam az útra.

– *Mi volt az a pillanat, amikor úgy döntött, hogy a papi hivatást választja?*

– Nem egy konkrét pillanat volt, hanem egy élménysorozat. Egy örömteli egyházat láttam, ahol a helyi püspökökkel az élen több ezren hullámozva köszöntötték az érkező II. János Pál pápát. [1995 januárjában látogatott a Fülöp-szigetekre – a szerk.]

Az ifjúsági fórumon körülbelül kétszázötvenen voltunk a föld minden tájáról. A téma az ifjúság evangelizációja volt. Hozzá is lehetett szólni a témá-

hoz; néhány percben megtettem. Ezután odajött hozzám egy püspök és azt mondta: belőled még jó pap lesz. Magamban csak annyit gondoltam: ezt nyugodtan felejtse el. Utána odajött hozzám egy brazil szemináriumi előjáró, aki azt mondta: reméli, legközelebb egy szemináriumban találkozunk. Magamban ugyanazt gondoltam, mint az előbb. Utána egy kiengesztelődési estén elmentem gyónni, ahol a gyónató azt kérdezte: nem gondoltál még arra, hogy pap legyél? A reakcióm ugyanaz volt. Az ünnepi záró misén négy és fél millióan voltunk. Felemlő volt. Nagy örömmel tértem haza. Itthon pedig a legváratlanabb pillanatokban, egészen ismeretlen emberek kérdezték meg, hogy pap vagy szeminarista vagyok-e. Már kezdett gyanússá válni a dolog. Bár korábban nem akartam pap lenni, arra a kérdésre, hogy mi tesz igazán boldoggá, azt tudtam mondani: ha Isten irgalmát elvihetem az emberekhez. Ehhez pedig a legjobb út a papság. Papi jelmondatom is ez: legyetek tehát irgalmasok!

– *Hogy fogadták elhatározását a családban, baráti körben?*

– Alapvetően jól. Senki nem mondta, hogy na, pont te... Mondjuk a régi osztálytársaim fogadásokat kötöttek, hogy nem leszek pap, hiszen korábban nagyon sokat buliztunk együtt, és szeretek táncolni. De hát ki mondta, hogy csak a falábúak mehetnek papnak?

– *Hogy került kapcsolatba az Emmánuel Közösséggel?*

– 1995 nyarán egy ifjúsági találkozón vettem részt a háttérből Franciaországban, Paray-le-Monialban az Emmánuel Közösség szervezésében. A konyhában dolgoztunk. Több mint háromezer embernek főztünk. Fantasztikus élmény volt azt látni, hogy emberek a szabadságukat áldozzák arra, hogy másoknak szolgáljanak. És tették ezt mind örömmel és boldogan, még akkor is, ha a konyhasátorban olykor 40 °C fölött volt a hőmérséklet. Megtapasztaltuk, hogy megszaprodott a hús, az előírtnál gyorsabban főttek meg az ételek, miközben mi az Üdvözlégyet énekeltük. Akkor azt gondoltam, ha Jóisten ennyire szereti ezt a közösséget, akkor talán nekem is

ide van hivatásom. A közösség alapkegyelmei, az adoráció, amely a napi szentmisén túl hosszabb szentségimádást jelent, a kompassió, a közösségvállalás a szenvedőkkel és az evangelizáció, a tanúságtétel hitünkéről, közel állnak hozzám. Papként pedig segítség, hogy mindig számíthatunk egymásra.

– *Kaposváron káplánként kezdte papi szolgálatát, hogy vezetett az út Rómába?*

– Az engedelmség útján. Balás Béla püspök atya azt kérte tőlem, hogy doktoráljak le Rómában. Két év káplánkodás után kerültem ki. Pasztorációból újra az iskolapadba... Nem volt könnyű váltás. Ráadásul ott derült ki, hogy szaklicenciátust kell szereznem a doktori előtt, ugyanis a biblikus teológia területét választottam.

– *Kaposfüred meghatározó állomása életének. Miért?*

– Nagyon sok szempontból kedves számomra Kaposfüred. Ez Kaposvár külső része, ahol körülbelül háromezren élnek. Ez volt az első és eddig egyetlen plébánosi helyem, ahol egy nagyon kedves idős atya volt az elődöm. Feri bácsi 88 évesen köszönt el, 44 évig volt plébános ott. Nagyon szépen búcsúztatták a helyiek, és külön öröm volt számomra, hogy együtt mutathattuk be az ő utolsó és az én első misémet Kaposfüreden. Nyolc évet töltöttem ott. Ez alatt sikerült felújítani a plébániát, a templomot, parkolót építeni és nem utolsósorban többszörösére nőtt a templomba járók közössége.

Azért is kedves nekem, mert Kaposfüred lett Kaposváron a második templom, ahol – legalábbis hétköznap – reggeltől estig szentségimádás volt. Ennek is köszönhető a közösség növekedése. Sok Alphát csináltunk – amelyek nem hívők számára rendezett vacsorával egybekötött előadás-sorozatok –, aminek hatására rengetegen csatlakoztak a közösséghez. Sok jó ember segítette a közös munkát, akikre azóta is hálával gondolok.

– *Hogy jött az ötlet, hogy vlogot indít?*

– A Misevlog ötlete onnan jött, hogy az Alphán szoktam tartani úgyneve-

zett magyarázós misét is. Ez abból állt, hogy egy húszperces bevezető után a misében is, ahol volt erre lehetőség, némi magyarázatot fűztem a liturgiához. A visszajelzések megdöbbentőek voltak. Volt, aki azt mondta, már régóta jár templomba, de nagyon sok újdonságot hallott. Más azt kérdezte: mit csináltunk eddig mise címén? Sokan úgy járnak templomba, hogy belenőttek ebbe a szép hagyományba anélkül, hogy tudnák, mi honnan ered a liturgiában. Ha segítjük az embereket a liturgia megértésében, akkor abban is segítjük őket, hogy jobban be tudjanak kapcsolódni.

A cél a magyarázós mise bemutatása volt a mai kor kommunikációs nyelvén, a videoblogon keresztül, készülve az eucharisztikus kongresszusra. Ahhoz képest, hogy nem egy szórakoztató csatorna, már több mint tízezer feliratkoztak rá, és nagyon bátorító visszajelzéseket kaptunk. Ezért indítottuk útjára a második évadot is, ami az első, a szentmisét bemutató sorozat után, az egyházi évet tekinti át.

Jött visszajelzés sok katolikustól, de pozitívan írt ateista vagy protestáns vlogkövető is. A vlog alapvetően fiatalos műfaj, de úgy tapasztalom, hogy az idősebb generáció is szívesen megnézi a kisfilmeket. Hitoktatók örömmel használják a liturgia magyarázatához. Leginkább most értékelődik fel, amikor csak online tudják megtartani az órákat.

– *Hogy fogalmazná meg személyes misszióját?*

– Szent II. János Pál pápa azt mondta: a pap egy ember másokért. Én azt gondolom, hogy sajátos küldetésünk van a mai korban. Úgy fogalmaznám meg, hogy normálisnak kell lennünk. Ezalatt azt értem, hogy mindent csináljunk, amit a világban élők csinálnak, kivéve a bűnt. Ha az emberek között élünk, ha úgy élünk, mint ők, akkor könnyebben elfogadnak, és ezután a szavunkra is jobban hallgatnak. Fontos küldetésemnek érzem, hogy a sokakban élő rossz egyházképet próbáljam javítani a saját életem példájával. Ez persze nem kis kihívás, de Jézussal semmi sem lehetetlen.

Seregély István

Uram, meddig várjunk még?

Gondolatok készülétről és felkészültségről

Mi, katolikusok három éve várjuk a nagy eseményt, a Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszust, hogy újra átélhessük a csodát, aminek Budapesten utoljára szüleink és nagyszüleink lehettek részesei 1938-ban. Készültünk rá, mindenki imádkozott érte, sokan éjt nappallá téve dolgoztak, hogy megmutathassuk Őt Budapestnek, a hazának és a világnak. Minden szépen haladt, a szervezők mindenre gondoltak, hogy semmi se hiányozzon, minden a helyén legyen. A hívek pedig igyekeztek mind tudásban, mind lélekben egyre közelebb kerülni az Eucharisztia titkához. Úgy gondoltuk, három év elég lesz mindenre.

És akkor jött a vírus, és mindent felülírt. Tudjuk, nem ez az egyetlen földi dolog, amit el kell halasztani miatta, amit át kell szervezni, de ez a Te ügyed, Urunk, és nekünk épp ezért fáj annyira!

Szent Pál az, aki vigasztal most bennünket: „Tudjuk, hogy az Istent szeretőknek minden javukra válik” (Róm 8,28). De miképpen? Talán éppen úgy, hogy várakozásunk nem ér véget. Egy évvel okosabbak, egy évvel bölcsőbbek, egy évvel szentebbek lehetünk még a megvalósulásig.

Meg akarjuk mutatni Őt, a Megváltót, Istent a városnak és az egész világnak. De ugyan kit mutatunk meg, ha mi, az Ő népe, az Ő valódi templomai még nem vagyunk készen rá? Ez a váratlan elhalasztás erre mutat rá: mindig készülnünk kell, de soha nem mondhatjuk, hogy már készen állunk. Ez az év nem büntetés, hanem ajándék: 365 nap, amit azzal tölthetünk, hogy még méltóbban fogadjuk Őt, és mutassuk be a világnak.

Ez a váratlan helyzet gondolkodtasson el minket, menyire gyenge és kiszolgáltatott az ember. Az egyes ember

– köztük én – épp úgy, mint egy egész ország társadalma. És ebből a tapasztalatból megszülethet bennünk az alázat, amellyel az Úr elé térdelünk. Hogy véletlenül se váljék a kongresszus önmagunk mutogatásává, hanem valóban Megváltónkat dicsőítsük meg vele. Addig pedig töltünk el sok órát csendben előtte, hogy megtanuljunk valóban élni a keresztény életet, és ezzel adjunk életet a világnak – nem magunkból, hanem belőle.

A koronavírus-járvány fájdalmat és halált hoz. Mutassuk meg, hogy az Úr uralkodik felette is, és hogy aki hozzá tartozik, még ebből a nehéz helyzetből is erőt meríthet. De csak ha tényleg Krisztushoz tartozik. Ezt akarjuk nyújtani a világnak, nem mást. Ez a Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszus végső célja. De ehhez tanulnunk kell testben és lélekben egyaránt a végsőig.

Tóth Zoltán svd

Verbita házak – A misszió otthonai

- Lelkigyakorlatok • Missziós programok • Közösségi találkozások
- Konferenciák • Táborok • Pihenés • Szentmise • Gyóntatás • Lelki beszélgetés

Szent Arnold Lelkigyakorlatos Ház

1223 Budapest,
Bajcsy-Zsilinszky utca 3-5.
www.szentarnold.hu
Ghie Marsel svd
06-30-749-1379

Szent Imre Missziósház és Verbita Központ

9730 Kőszeg, Park u 1.
www.szentimre.verbita.hu
Fernandes Loyd svd
06-30-280-0106

Óri István Ifjúsági Ház táborhely

9730 Kőszeg, Park u 1.
[www.verbita.hu/
ori-istvan-ifjusagi-haz](http://www.verbita.hu/ori-istvan-ifjusagi-haz)
Fernandes Loyd svd
06-30-280-0106

Valóban feltámadt!

Bezárt ajtók és szeretetszolgálat

Idén a hitünket megalapozó, legnagyobb ünnepünket, a húsvétot, Jézus Krisztus győzelmét a halál felett, rendkívüli módon élhettük át a COVID-19 járvány miatt. A templomok zárva, a látványos nagyheti liturgiákon nem vehettünk részt.

Az emberek otthon vannak egyedül vagy családtagjaikkal, tele félelemmel, megingó reményekkel. Mindenki, még az ateisták lelkében is felhangzik: „Jaj, Istenem, mi lesz velem?”. Úgy is fogalmazhatnánk, „világvége hangulat” uralkodik. De Krisztus feltámadt!

Egy szenvedélybeteg ismerősöm megkérdezte, hogy mint diakónus, hogy éltem meg a húsvét örömét ebben a helyzetben? Örömmel mondhatam neki, hogy valahogy úgy, ahogy az apostolok, illetve az emmauszi tanítványok. Az apostolok valódi részesei voltak Jézus kálváriájának és halálának, majd átélve a teljes reménytelenséget, bezárkóztak, féltek. Aztán a zárt ajtókon keresztül egyszer csak megjelent Jézus, és azt mondta: „Békesség nektek!” Ekkor az apostolok megdöbentek, majd megtapasztalták a valóságot: Jézus valóban feltámadt, ahogy érte, nem hagyta el őket.

Jézus megélte a teljes magányt, amikor a keresztfán ezt mondta: „Istenem, Istenem, miért hagytál el engem!” Azt a magányt, amit Jézus élt át, mi sosem fogjuk megtapasztalni, mert minket, Jézusnak köszönhetően, Isten sosem fog magunkra hagyni. Amikor azt hisszük, hogy magányosak vagyunk, Ő mindig ott van velünk, és mindig ott lesz.

Az idei húsvét mentes volt minden „demonstrációtól”, nem vonultunk ki körmenetben a templomból, hanem magunkban éltük át azt a mérhetetlen kegyelmet, amit kaptunk. Isten velünk van mindig. Sohasem vagyunk magányosak, ahogy az emmauszi tanítványok sem voltak azok. Ennyire szeret az Isten!

Ez a karitás, az önátadó szeretet. Ezt a szolgáló szeretetet próbálja közvetíteni tevőlegesen az egyház intézménye, a Katolikus Karitás.

A Karitás a közhiedelemmel ellentétben nem „lomtár”, ahova mindent elvihetnek, ami feleslegessé vált; nem „feneketlen kút”, ahonnan folyamatosan meríteni lehet; nem „szolgáltatás”, hogy a lelkiismeretemet megnyugtassam. A karitásos munka azt jelenti,

hogy segítünk azon embertársainknak, akik segítséget szenvednek. Hogy rávilágítunk a segítségnyújtás örömére, arra, hogy amim van, abból adhatok annak, akinek nincs. Hídépítés a segítő és a segített között, a közösségek megerősítése az önzetlenség gyakorlásával. Ebben a szolgálatban nem válik szét az anyagi, a tárgyi és a lelki segítségnyújtás, hanem egységben történik, teljesítve az Atya akaratát, közvetítve szerető gondviselését, Jézus tevőleges jelenlétével.

Mint állandó diakónus ezt a szolgálatot végzem a Szent Erzsébet Karitás Központ munkatársaként. A karitász-központ feladata, hogy biztosítsa az egységes – anyagi, tárgyi, lelki – hátteret, amiből merítve a plébániai karitászcsoporthoz közvetlenül tudják támogatni az arra rászorultakat és közvetíteni Jézus önátadó szeretetét. Nem látványos munka ez, sok alázat és türelmet igényel.

Most, a járvány idején a bezártság, a szabadság hiánya, a munkahelyek elvesztése, az, hogy a templomok is zárva vannak, sokakat hozott szűkség helyzetbe és sokakban kelt reménytelenséget. Ezért a karitatív szolgálatra még nagyobb szükség van. Hála Istennek, egyre több emberben éled fel a szeretetszolgálat igénye: az emberek jobban odafigyelnek egymásra; ismeretlenül ismerőssé válnak; akinek van, az ad, és akinek nincs, az is ad – szeretetet.

Ez önmagában húsvét liturgiája. Ugyan nem vehettünk részt a szertartásokon, de mégis láthatóan feltámadt Jézus, aki köztünk van. Ezért bizton mondom – és mondhatja mindenki –, hittel és örömmel: Krisztus valóban feltámadt! Alleluja!

Szlávik András

Verbita hírek négy égtájról

Az Isteni Ige Társasága a világ minden földrészén jelen van. A rend négy zónát, kontinenseket magukba foglaló szervezeti egységet alakított ki: az AFRAM Afrikát és Madagaszkárt; az ASPAC Ázsiát és Óceániát; az EUROPA kontinensünket; a PANAM pedig az amerikai földrészt fedi le. Rovatunkban az egyes zónák legfrissebb híreiről, eseményeiről olvashatnak.

AFRAM

Zimbabwe:

Ifjúsági biblia tábor Plumtree-ben

A verbiták intézménye, az ILizwi Biblical Centre (IBC) évente két biblia tábort szervez a misszió, illetve a rend által vezetett plébániák területén élő gyermekek és fiatalok számára.

A fiatalok táborában a szerény körülmények miatt csak 130 kamasz vehetett részt. Az IBC csapata a fiatalokkal átvette az egész Bibliát, kihangsúlyozva néhány fejezetet, főbb témát és az egyes könyvek tanításait. A résztvevők megtanultak néhány bibliaolvasási és bibliamegosztási módszert. A tábor célja az volt, hogy a fiatalokkal megszerettség a Szentírást, és hogy ők azt a katolikus tanítás szerint értsék.

A táborban a bibliaórákon kívül volt sportfoglalkozás (foci, röplabda, úszás), kézműves-foglalkozások, néptánc és Ki mit tud? is. A tábor végén bibliavetélkedőt rendeztek, melyen a plébániákat háromfős csapatok képviselték. A vetélkedő izgalmas volt, minden plébánia keményen küzdött a győzelemért. A győztes csapat az egyházmegye ajándékként megkapta az áhított „Biblia Pajzsot”.

Togo és Benin:

Jose Antunes SVD generális tanácsos látogatása a tartományban

A verbiták 1892-ben érkeztek Togóba, de az I. világháború után távozniuk kellett, majd 1974-ben visszatértek. Láthatók a korábbi jelenlét nyomai: a templomok és plébániák, melyeket a rendtársak építettek a steyli templom mintájára.

A tanácsos a Togo-Benin tartományba tett látogatása során meggyőződhetett arról, hogy milyen pozitív hatást

gyakorol a verbita rend jelenléte e két ország népeire és egyházára. Korábban a rend kis, vidéki helyeken volt jelen; tavaly a helyi püspök felajánlott egy nagy plébániát Sokodéban, Togo második legnagyobb városában a rendnek. A plébánia üres volt, a szomszédok segítettek berendezni. A hírek nagyon segítőkészek, amikor látják, hogy a misszionáriusok hűek hozzájuk.

A rendtartomány szerencsés, mert az Arnold család minden ága jelen van. A missziós nővérek gyógyszerárakban és iskolákban dolgoznak. Az örökimádó nővérek lomei kolostora a csend és béke oázisa. Sok ember tér be oda, hogy Isten jelenlétében imádkozzon. A verbita barátok pedig két világi egyesületbe szerveződnek: segítik a missziós munkát és növekednek az alapító lelkeségében.

ASPAC

Ausztrália:

Ünnepélyes megerősítő szertartás Marsfieldben

A fidzsi származású Asaeli Raass SVD, az ausztrál tartomány új tartományfőnöke megerősítő szertartásban részesült, melyet a családja és a fidzsi közösség rendezett. Raass atya elmondta, a családja külön erre az alkalomra utazott a Fidzsi-szigetéről Sydneybe. A szertartás hat részből áll, és hagyományosan azelőtt rendezik meg, hogy valaki megkezdi vezetői feladatait.

A Szent Arnold-kápolnában tartott hálaadó szentmise után a család, a barátok, a helyi fidzsi közösség tagjai és a rendtársak átvonultak a megerősítő szertartás helyszínére. A résztvevők és Raass atya is hagyományos népviseletben volt. Mindenki megáldotta és

megerősítette az új tartományfőnököt mielőtt átvette megbízatását.

India:

Bibliaapostolkodás és tánc a Kelet-indiai tartományban

A tartományi bibliakoordinátor, Sunil Damor SVD, a bibliacsoport tagjaival háromnapos programot szervezett nyolc verbita plébánián februárban. A program tökéletes ötvözete volt a tanításnak és a liturgikus táncnak; nagy siker volt és mély benyomást tett a közönségre. Negyvenöt művész vett részt a programban, akik hat egyházmegye tizenöt plébániájáról gyűltek össze. A csoport tagjait a reggeli és esti imák, a Szentlélek hívása és a rendszeres kiértékelés motiválta és lelkesítette. A hónap végén a művészek kifejezték, hogy örömmel részt vennének ismét ilyen igehirdetésben.

EUROPA

Olaszország:

Guadalupe-ünnepség a római verbita központban

A Guadalupei Miasszonyunk ünneplése a római verbita központban is élő hagyomány. A Latin-Amerikából érkezett és a házban élő rendtársak színes

VILÁGPÓSTA
ONLINE

verbita.hu/vilagposta

eseményt rendeztek december 12-én. Az ünnepség a La Guadalupana énekekkel kezdődött az intézmény kápolnájában. Volt körmenet a Guadalupe-i Miaszonyunk képével, melyet gazdagon feldíszítettek rózsákkal, emlékezve azokra a rózsákra, melyek Juan Diego telmájából hullottak ki.

A szentmisét Juan Antonio Gomez SVD atya mutatta be, aki Mexikóból származik. A szalagokkal díszített Bibliát körbe hordozták a padosorok között, ami Isten ígéjének a latin-amerikai lelkiségben játszott központi szerepét szimbolizálta.

Az ünnepség résztvevői kóstolhattak tipikus mexikói, brazil, kolumbiai és perui ételkülönlegességeket, melyeket a rendtársak készítettek. Az ilyen multikulturális ünnepségek szokássá váltak a központban, kifejezve a rend sokszínűségének megbecsülését. Indonéz, afrikai, lengyel és indiai rendtársak is rendeztek már hasonlót.

**Lengyelország:
Vietnámi mártír festményének
megáldása Varsóban**

November 24-én a rend által vezetett migránközpontban ünnepélyes keretek közt emlékeztek meg a vietnámi vértanúk liturgikus ünnepéről. A vietnámi egyháznak ez meghatározó ünnepe, ezért fontos a Lengyelországban élő vietnámi katolikusok számára is.

Szent Anrê Nguyễn Kim Thống ereklyéjét és a mártír egy festményét tavaly küldték Vietnámból Lengyelországba; mindkettőt a kápolnában helyezték el, ahol a vietnámi hívek vasárnaponként összegyűlnek. Az ünnepség, melyet a verbiták által vezetett varsói Szent Hedvig-plébánián tartottak, nagy öröm volt a közösség számára. Megmutatkozott, hogy milyen eleven, fiatal és lelkes ma a vietnámi egyház. Kazimierz Nycz bíboros, varsói érsek celebrálta a szentmisét és ő áldotta meg Szent Anrê festményét is. A szentmise előtt a legfiatalabbak köszöntötték a bíborost: a vietnámi gyermekek, akik többsége már Lengyelországban született. A főpásztor homíliájában kifejtette, hogy a fiatal és lelkes vietnámi egyház példaként szolgálhat az európai egyház számára.

PANAM

**USA:
Bakhita Szent Jozefina ünnepe
Eppworth-ben**

A karibi-afrikai diákok egyesülete gyönyörű ünnepséget szervezett Bakhita Szent Jozefina emléknapiján, február 8-án. Sok kultúra eleme jelent meg az ünnepen, igazi interkulturális eseménnyé téve az alkalmat. Szent Bakhitát gyermekkorában elra-

bolták Szudánból, eladták rabszolgának, majd Olaszországba került, ahol végül megkeresztelkedett és belépett egy szerzetesrendbe Schióban. Itt élt 1947-ben bekövetkezett haláláig.

**Bolívia:
Az Isteni Ige Éve**

A bolíviai tartomány januárjában tartott regionális közgyűlésén kezdeményezték, hogy szenteljék ezt az évet az isteni Ige évének.

Janssen Szent Arnold ünnepnapján a szentmise során, melyet Cristobal Bialasik SVD püspök celebrált, a missziós nővérek a Prológus (Jn 1,1-18) szövegről elmélkedtek, mely szentírási rész különösen kedves volt a verbita rend alapítója számára. Ez az igehely az Arnold család szellemi öröksége is, mely a misszió folytatására buzdít mindenkit. Az ünnepség végén Cristobal Bialasik püspök megáldotta Mária, az isteni Ige Anyja képét.

Az Isteni Ige Évében a kép zarándokútra indul a bolíviai misszió helyszíneire, emlékeztetve arra, hogy a Szent Szűz volt az isteni Ige első tanítványa. Remélhetőleg ez a tematikus év alkalom lesz arra is, hogy megújuljon az elköteleződés az ige, a szentírás iránt, különösen is gyakorolva a tartományban a lectio divinát (szentírásolvasás), lehetőség szerint a világi testvérekkel közösen.

Fordította: Koenig Katalin

Verbita Baráti Kör
A misszió barátainak közössége

Összeköt a misszió.

A távolság ellenére közösséget alkothatunk az imádságban.

A missziós imaháló végtelen ereje tartja meg szolgálatunkat az egész világon.

Csatlakozz a misszió barátaihoz!
Küldd el nevedet, címedet, és felvesszük veled a kapcsolatot!

Chavvakula Lourduraju SVD minden hónap 15-én szentmisét ajánl fel a Verbita Baráti Kör tagjaiért és azok szándékaira.

misszio@verbita.hu

**ADOMÁNYOK
A MISSZIÓKNAK**

Kérjük, támogassa adományával missziós munkánkat itthon és a világ minden táján!

Aktuális kiemelt adománygyűjtéseink:

- A togói misszió javára
- A rászorulóknak

• **HUF 10700024-69018251-51100005**
www.missziostitkarsag.hu/aktualis-gyujtesek

Isten Igéjének hűséges tanítványai

Az olasz rendtartomány

Az olasz rendtartomány, mely 1965-ben alakult önálló provinciává, igen változatos képet mutat, ugyanis hozzá tartozik Románia, Moldova és Albánia is. Ezek az országok nagyon különbözőek nyelvi, gazdasági, társadalmi és vallási szempontból is. A missziós feladat tehát szerteágazó, és a tartomány misszionáriusai tanúságot tehetnek Isten országának mindenkire kiáradó szeretetéről.

Az olasz rendtartományban 14 nemzetből 39 rendtestvér szolgál. Az észak-olaszországi Vicenzában van a rend központja, ahol az egyházmegyével együttműködésben a verbiták különböző pasztorális feladatokat látnak el a plébániákon. Ennek fontos része a régióba befogadott bevándorlókkal és menekültekkel való törődés. Ebben a szolgálatban nagy jelentősége van, hogy a rend nemzetközi összetételű, a dél-amerikai bevándorlókkal például mexikói, a philippínókkal Fülöp-szigeteki rendtárs tud foglalkozni. A rend további fontos működési területei itt a börtönpasztoráció, valamint a plébániai karitatív munka.

Az osztrák határ közelében található *Freinademetz Szent József* szülőhelye; az emlékhely gondozása, és Szent József tiszteletének terjesztése a verbiták szívügye. Rómában pedig a Priscilla-katakomba tartozik a verbiták itáliai tartományához.

Bár Olaszországban az egyház fontos szerepet tölt be, a lakosságnak csak mintegy 15 százaléka rendszeres vallásgyakorló. A hivatások száma csökken, ahogy a világ más részein is. Az országba ezerszám érkeznek a menekültek, és az egyháznak reagálnia kell erre a jelenségre. A verbiták válaszoltak a hívásra: szolgálják a missziót, amely „helybe jön”.

Románia lakossága túlnyomó részt ortodox keresztény, de a katolikus egyház fokozatosan erősödik, bár a hívek elköteleződése még gyenge. A lelkigondozás a liturgia ünnepe-

léséből és a szentségek kiszolgáltatásából áll. Romániában a fő cél nyitottá tenni a romániai egyházat a missziós munka iránt. Cordon városában van egy formációs ház, mely egyben a bibliaapostolság központja is.

Moldova is többségében ortodox keresztény ország, de a lakosság kevés érdeklődést mutat a vallás iránt, az emberek alig vesznek részt az egyház életében, hitoktatás pedig gyakorlatilag nincs. A katolikusok csekély kisebbséget alkotnak, az egyház a feladatát az elsődleges evangelizációban találta meg az ország függetlenné válása, 1991 óta. Moldovában egyetlen katolikus egyházmegye van, 27 plébániával. A verbiták a plébániákon dolgoznak, melyek területén általában szegény emberek élnek és sok az árva gyermek. A rend felépített és vezet egy óvodát, népkonyhát létesített, ahol napi 100 adag ételt osztanak ki, valamint egy menekültszállót is működtet.

Albániában a kereszténység nagyon régóta jelen van, történelme az apostolok idejére nyúlik vissza. Ma mintegy félmillió katolikus él az ország északi részén, két érseki egyházmegyében. Az ország déli része bizánci rítusú görögkatolikus. A lakosság másik fele muszlim. A katolikus egyház hosszú éveken át szenvedett üldözést és vértanúságot. A verbita rend vezeti a vlorai plébániát, a rendtársak pasztorális tevékenységet folytatnak itt és még másik két közeli helységben.

Az olasz rendtartományban érdekes kihívásoknak kell megfelelniük a verbitáknak. Elsődleges evangelizáció zajlik Albániában és Moldovában; az ökumené előmozdítása az ortodox egyházzal, valamint a vallásközi párbeszéd erősítése Moldovában és Romániában; és ugyancsak a párbeszéd elősegítése Albániában a katolikusok, az ortodoxok és a muszlimok között.

Hajós Katalin

Freinademetz Szent József szülőháza

Vannak még csodák

Egy megtérés igaz története

– Egészen véletlenül jutottam el Szentkútra, egy munkahelyi kirándulás alkalmával, néhány évvel ezelőtt – kezdi története mesélését *Judit*, akivel akkor Szentkúton valami megmagyarázhatatlan dolog történt. A negyvenes évei elején járó nő zavarban van beszélgetésünk első néhány percében.

– Tudod, mindig is arra vágytam, hogy minél több emberrel megoszthassam ezt az élményt, és tanúságot tehessek Istenről, Szűz Máriáról és a megtérésről – mondja izgatott hangon. – A környezetemben élők közül nem sok embernek mondtam el a történetet, mert vagy ki-nevettek, vagy legyintettek az egésze. Viszont bárki bármit is mond, az én életemben hatalmas változás kezdődött akkor, amikor először találkoztam Istennel és Szűz Máriával.

Csendben ülök és figyelem Juditot. Egy talpraesett családját látok magam előtt, akit fiatal kora ellenére az élet már alaposan meggyötört. Egy nőt, aki hetedik éve járja a saját kálváriáját. Fájdalmas története akkor kezdődött, amikor a férje elhagyta egy másik nő kedvéért, s ő egyedül maradt öt kisgyerekekkel. Teljesen felkészületlenül és váratlanul érte a csapás, élete kártyavárként dőlt össze. Hónapokig csak árnyéka volt önmagának, és a mai napig nem igazán érti,

hogyan is tudta túlélni azt a szörnyű időszakot. Ám egyszer csak minden megváltozott. A többhónapnyi gyötörődés után Szentkúton az élete új fordulatot vett.

– Eleinte nem is értettem, hogy egy kiránduláson miért kell útba ejteni egy kegyhelyet. Nem is oda készültünk, csak valahogy oda keveredtünk. Utólag értettem meg: nekem akkor oda kellett mennem. Amint betettem a lábam a kegyhelyre, valami elkezdett vonzani. Egyre beljebb, egyre közelebb valamihez. Engem, aki soha nem voltam vallásos, és nem is érdekelt az ilyesmi, ott Szentkúton a Szűzanya magához hívott. Emlékszem, hogy kábán álltam a hatalmas udvari Mária-szobor előtt, akkor még fogalmam sem volt róla, hogy ki is ő vagy az, aki a lábai előtt térdel. Csak azt éreztem, hogy ott kell lennem, el kell mondanom neki a fájdalmamat, kínjaimat, szomorúságomat és segítségért fohászokodnom hozzá. Könnyeim záporoként hullottak, s azt éreztem, hogy óriási megkönnyebbülés lesz rajtam úrrá. Aztán bent, a bazilikában a kegy-szobor is mintha hívott volna. A kinyitott misekönyv aznapi olvasmányában utalást találtam a saját életemre. Nagyon szívhez szóló volt az üzenet, s hatalmas vigaszt éreztem. Felkavarodva, de mégis megnyugodva mentem haza. Akkor és

ott megéreztem, hogy nem vagyok egyedül. Tudtam, hogy valaki mellettem áll és segíti utamat. Felfoghatatlan volt, de mégis valós.

Judit egyre bátrabban beszél, s egyre lelkesebben sorolja élete történéseit.

– Itthon templomba is elkezdtem járni. Nem mondom, hogy rendszeresen, de sokszor hívást éreztem, hogy mennem kell. A templomban egyszer megpillantottam egy hatalmas rózsafüzért, ami egy Szűz Máriát ábrázoló festmény körül függött. Nem is tudtam addig, hogy mi az. Meglepődtem, mert előző héten vásároltam egy fagolyókból álló nyakláncot egy kereszttel. A templomban vettem észre, hogy a hatalmas rózsafüzér kicsinyített mását hordtam a nyakamban.

Judit szeméi csillognak, ahogyan mesél. Őszinte csillogás ez, melyben látszik a hit csodás fénye.

– Ezután elkezdett egyre jobbra fordulni az életem. Az addigi hatalmas nehézségek kezdtek megszűnni. Mintha valaki elrendezte volna őket. Sokszor én magam is csodálkoztam; hogyan lehetséges ez?

Judit hétről hétre erősebbnek érezte magát, ezzel egyidejűleg komoly elhatározásra jutott. Otthagyta nyomasztó munkahelyét, s belekezdett álmai megvalósításába. Mindig is szerette a gyerekeket, szeretett volna velük foglalkozni. Nevelőszülő lett. A saját öt gyermeke mellé másik öt kisgyereket vett magához; teljesen egyedül. Így lett teljes az élete. És minden bizonnyal jól megállja helyét a nevelőszülői hálózat tagjaként, mert tavaly karácsonykor nagy elismerésben részesítették munkájáért.

Judit ma már egy kiegyensúlyozott, határozott, derűs nő, aki nem fél a jövőtől. Bízik Isten kegyelmében és Szűz Mária pártfogásában.

– A hit életem része lett. Egy csodálatos dolgot kaptam. Azóta Isten és Szűz Mária kezébe helyezem döntéseimet, és bízom benne, hogy a helyes útra vezetnek engem. Érzem, hogy soha nem vagyok egyedül. Ez egy biztos pont, amire mindig támaszkodhatok. És most már bátran ki merem mondani: vannak még csodák, mert én is csodában részesültem, amikor megkaptam életem egyik legszebb ajándékát: a hitemet.

Vrazala Marianna

Missziós

KIADVÁNYOK

- **Missziós imakönyv**
új kiadás – 1000 Ft
- **Küldetése a mi küldetésünk...**
– Tóth Zoltán svp
és Révész Éva könyve
a verbitákról – 1500 Ft
- **Missziós Napló** – 1000 Ft
- **Rózsafüzér** – 300 Ft

Verbita kiadványok megvásárlásával missziós szolgálatunkat támogatja.

Szív, mely vár minket

Egy eucharisztikus csodáról

„1996. augusztus 15-én egy szentmisén, áldoztatás alatt véletlenül a földre esett a Szentostya. Alejandro Petez atya az egyház előírásainak megfelelően a szentostyát vízzel teli edénybe tette, majd a tabernákulumba helyezte, várva, hogy feloldódjon. Augusztus 26-án kinyitották a tabernákulumot, hogy elővegyék az edényt, és azt látták, hogy a Szentostya nem oldódott fel, felszínén pedig egyre növekvő vörös foltok jelentek meg.

A plébánia papjai azonnal felkeresték Buenos Aires érsekrét, *Jorge Mario Bergogliót*, és elmondták neki a történeteket. Az a döntés született, hogy várjanak még a vizsgálatokkal. Végül 1999-ben az érsek megbízta *Ricardo Castañón Gómez* professzort az eset felderítésével. Mintát vett a vérző Szentostyából, majd elkezdődtek a vizsgálatok a San Francisco-i Törvényszéki Analitikai Laboratóriumban. A vizsgálatokat *Robert Lawrence* igazságügyi szövettani szakértő és *Frederick Zugibe* kardiológiai igazságügyi orvosszakértő végezte.

A vizsgálatok bebizonyították, hogy ezek a szövetek egy stressz alatt lévő szív szövetei, ami azt jelenti, hogy a személy, akitől a szövetek származnak, nagy kínokat állhatott ki. Frederick Zugibe professzor nem tudta, hogy a minta egy megszentelt ostyából való.

Megerősítette, hogy a beteg sokat szenvedett. A kérdésre, hogy ezt miből állapította meg, ezt felelte: »A betegnél trombózis nyomait találtam, tehát a beteg időnként nem kapott levegőt. Sokat szenvedett, minden lélegzetvétel kín volt számára. Valószínűleg nagy ütést kaphatott a mellkas magasságában. Emellett a mintavétel időpontjában a szív dinamikus tevékenységet végzett, életben volt. Ép fehérvérsejteket találtunk a mintában, és azokat csak a vér szállítja. Hogy a mintában fehérvérsejtek voltak, az csak úgy lehetséges, hogy a szív működött.«

A professzor megkérdezte, hogy kitől származik a minta, és amikor megtudta, hogy Szentostyából való, felkiáltott: »Ezt nem hiszem el!« A professzor megrendült. Elmondta, a minták olyan szívből származnak, melyben a miokardium degeneratív elváltozáson ment keresztül, illetve, hogy a minták a szív bal kamrájából származnak. A miokardium az az izom, ami az egész szívet és testünket élteni.

Az Úr ebben a csodában meg akarta mutatni számunkra azt az izmot, ami az egész szívnek életet ad, csakúgy, ahogy az Eucharisztia életet ad az egész egyháznak. Miért pont a bal kamra? Mert innen érkezik a már megtisztított vér, és Jézus az, aki megtisztítja az egyházat bűneitől.” (Részlet a Katolikus Kalendárium 2020. évi számából)

Tudom, hiszem, vallom, hogy Krisztus jelen van az Oltárszentségben. Tudom, hiszen megtanultam a leghitelesebb tankönyvből, a Szentírásból. Más tudományt is elsajátítottam életem folyamán, ez mégis más tudás. Hiszem, ugyanis Jézus apostolai adták tovább számomra azt, amit láttak és átéltek. Személyes tapasztalataikat osztották meg velem. És ez

ettől több, mint egyszerű tudás. Vallom, hogy minden szentáldozásban személyesen találkozom vele a kenyér színében.

Miért maradnak el mégis oly sokan a szentáldozástól? Talán nem volt még alkalmuk érezni Jézus jelenlétét. Nem alakult ki személyes kapcsolatuk vele.

És itt kerül előtérbe egy negyedik fogalom: *érezem*. Nem értem, de érzem.

Érzéseinket hajlamosak vagyunk lekicsinyelni. Pedig nem csak szeretet és gyűlölet, illetve valami langyos érzésvilág kapott helyet bennünk, hanem olyan érzések is, melyek sokszor megmagyarázhatatlanok.

Ha belépek egy üres épületbe, érzem, hogy lakói csak pillanatnyilag nincsenek otthon vagy a ház teljesen elhagyatott. Ez az elhagyatottság érzés soha nem fog el, ha belépek egy templomba, Isten házába. Hiszen Krisztus jelen van. Vár engem és téged. Várja a találkozást, nemcsak a lelki, de a fizikai érintést is. Nem csupán azt, hogy én megérintsem, hanem azt is, hogy ő érinthessen engem.

A fent idézett eset valóban csoda. Elismert szakemberek véleményei, valós személyek tanúságtételei támasztották alá. Sokszor megvádolják a katolikus egyházat, hogy mindenben csodát keres. Ám nem kell a csodát keresni ott, ahol van. Márpedig minden szentmisében megtörténik a csoda: Krisztus megjelenik közöttünk. Dobogó szívvel, élő vérkeringéssel, az egyházat éltető tiszta, friss vérével.

Hiszük, tudjuk, valljuk. De érezzük is? Érezzük is!

Szabóné Rikovits Kati

A togói misszió támogatása 2020-ban

Togóban a verbita misszionáriusok szolgálatát Isten Igéjére alapozva a bibliaapostolkodás, a plébániai pasztoráció, a szociális és karitatív segítségnyújtás, valamint a különböző kultúrák és vallások közötti párbeszéd alakítja. Ezeket a törekvéseket szeretnék fejleszteni és megerősíteni. Ehhez kérjük missziós barátaink nagylelkű támogatását az év folyamán. Isten fizesse meg!

• HUF 10700024-69018251-51100005

Közlemény rovatba kérjük feltüntetni: Togó

Kedves Gyerekek!

Biztosan hallottatok róla, hogy Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszust rendeznek Magyarországon. Ezen az egyhetes rendezvénysorozaton az Oltáriszentségben jelen levő Jézus Krisztust hirdetik és ünneplik az egész világról összegyűlt keresztények.

Tudjátok-e, hogy mi is az Oltáriszentség? Az Oltáriszentség (más néven Eucharisztia) Jézus áldozati teste

és vére a kenyér és a bor színe alatt. A bor akkor válik Jézus vérévé, és az ostya Jézus testévé, amikor a pap a szentmise alatt átváltoztatja azokat.

Hogyan lehetséges mindez? Nincs erre pontos válasz, hiszen az meghaladja emberi gondolkodásunkat. Egyvalami mégis biztos: Isten, aki a világot a semmiből teremtette, bármit megtehet, számára semmi sem lehetetlen. Az átváltozás lényegét Jézus nem

mondta el még a tanítványainak sem, ez örök titok, misztérium marad. Azt viszont kihangsúlyozta, hogy hinnünk kell abban, hogy a kenyér (az ostya) az ő testévé, a bor pedig az ő vérévé lesz. Ezért mondjuk, hogy az Oltáriszentség Krisztus teste és vére, a kenyér és a bor színe alatt. Szemünkkel ugyan nem láthatjuk, elménkkel meg nem érthetjük ezt a csodálatos átalakulást, de ennek ellenére hinnünk kell, hogy Jézus Krisztus mégis titokzatos módon jelen van a kenyérben és a borban, amit a szentáldozás során magunkhoz veszünk.

Az Oltáriszentség vagy Eucharisztia ünnepe az úrnapja, mely az egyházi év egyik nagy ünnepe is egyben.

Kedves Gyerekek! Keressétek meg a felsorolt szavakat a rejtvényben, melyek jobbról balra, vagy főről lefelé, vagy átlósan vannak elrejtve. A szavak közül néhány ki fog maradni – ezeket összeolvasva megkapjátok a Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszus jelmondatát.

Az oldalt összeállította:
Vrazala Marianna

L	K	E	R	E	S	Z	T	É	N	Y	O
X	G	O	K	Á	X	I	Q	X	I	W	T
T	R	S	E	H	L	Z	S	Z	F	X	D
Ö	Q	T	H	Í	P	D	Z	T	I	F	G
M	E	Y	E	T	B	C	O	F	E	E	Y
J	M	A	L	A	O	É	B	Z	V	N	Ó
É	R	B	Y	T	E	C	N	Q	Á	D	N
N	U	F	Á	L	F	V	B	E	J	S	Á
P	A	P	L	I	Z	T	K	O	K	R	S
I	M	Á	D	S	Á	G	C	H	R	Z	F
H	O	S	Á	B	T	E	M	P	L	O	M
H	M	V	S	S	Z	E	N	T	E	K	B

KERESZTÉNY	ÉNEK
OSTYA	ISTEN
TÖMJÉN	BELŐLED
SZENTEK	MINDEN
KEHELY	IMÁDSÁG
ÁLDÁS	GYÓNÁS
ÁHÍTAT	FAKAD
FORRÁSOM	TEMPLOM
TEMPLOM	BOR
PAP	ÁLDOZÁS

A Missziós Titkárság sárga csekkjei „Köszeg” felirattal és anélkül is érvényesek, használhatók befizetésre. Jelenleg még mindkét fajta csekk forgalomban van. Adomány befizetésével kapcsolatos kérdések esetén is forduljanak hozzánk bizalommal elérhetőségeinken!

Tavaszi lapszámunk rejtvényének megfejtése az alábbi mondat kiemelt része volt: „Kérjük tőle új tekintetet, amely képes látni a kegyelmet, tudja felkeresni a felebarátot, tud remélni; akkor a mi szemünk is meglátja majd az üdvösséget!” Nyertesek: *Péceli Pál* – Sátoraljaújhely, *Vörös Istvánné* – Sopron, *Pataki Józsefné* – Nagykanizsa. Gratulálunk! Aktuális rejtvényünk megfejtését Ferenc pápa egyik homíliájából választottuk, amiben az Eucharisziáról tanít. Az 1. és 2. megfejtés részhez is fűzzük hozzá a 3. részt! Beküldési határidő: július 31.

	Egy vízadó tisztító része	Pohárból tölt A múlt idő jele	Félve esedezik Puskát használ	Okossága, kétszer egymás után	Római 500	Amikor a derűs hangos!	Az állat szülése Helyet foglalt	A férfi felesége	A tsz. jele	Vonatközö névmás	Bevonul-tatni (katona-ságnál)
	5. RÉSZ										
	Csoki-fajta										
		Érdem-jegy olasz örömköltés			Kovács használja Elrepül				Moha, költőien ... románca Arany J. ver.		
	Élezett		Zene-induló! Gyökér, angolul		Tét, nincs kezdete! Jövőre is kinyíló		Város, kráter Japánban Lapméret				
2. RÉSZ + a 3. R.							Lásd, költőien Úteg megzavarodott!			Osztályvezető ... és bors!	
6. RÉSZ	Nyáj-vezetés Ez a patás is eszik vele						Művészév. végek nélk! Roll in Roll off r.				
	Éghajlati zónából származik		Ugrójelsív 2. betű! Disznó helyek								
	Az igazgató magartartás büntetése		Védő anyagot Locsolva, ... kelt					Egy kiejtett betű			
4. RÉSZ										Bécsi rep-tér neve 1. RÉSZ + a 3. R.	
... Sámuel, jékezettel				Egy régi köszöntés Muzsika				Ejfélig tart ... Turing matemat.			Est, de itt a vége! Elefántesont választékos
		Forma Irányába									
		Földmunkát végező Marsi nap			Börtön kínaiul Prémes állat hasalja		Latin ket-tős mgh. Abel még növekszik!			Indul az induló! Szem, angolul	
			Remove, röv. Latin és		Gong végei! A 4. msh. kiejtve		Nem az igazi neve Saját-kezüleg				
Fájdalom, olaszul			Víz nőv. közé betol Francia autójele								
Kötlünleges sport Festésnél hibázik						3. RÉSZ					